

Arrest

nr. 259 770 van 31 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
Ieperstraat 10
8830 HOOGLEDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEVRIENDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. Op 25 juli 2015 wordt de verzoekende partij opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

1.3. Op 28 augustus 2015 wordt het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven.

1.4. Op 12 april 2016 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van acht maanden met probatie-uitstel voor een termijn van drie jaar behalve de voorhechtenis daar zij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke

verwondingen of slagen die een ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of hem bekend was en die niet bij machte was om in haar onderhoud te voorzien en met de omstandigheid dat zij het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie zij samenleefde of samengeleefd heeft en met wie zij een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad heeft. Dit feit pleegde de verzoekende partij op 24 juli 2015.

1.5. Op 27 september 2017 wordt de verzoekende partij opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg.

1.6. Op 16 januari 2018 herroept de correctionele rechtbank van Turnhout de gunstmaatregel van het probatie-uitstel verleend op 12 april 2016.

1.7. Op 20 februari 2018 kan de verzoekende partij haar voorlopige hechtenis verder onder elektronisch toezicht ondergaan.

1.8. Op 22 februari 2018 wordt de verzoekende partij opnieuw opgesloten.

1.9. Op 20 april 2018 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van vijf jaar daar de verzoekende partij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk, maar zonder oogmerk om te doden, slagen en verwondingen te hebben toegebracht met de dood tot gevolg, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of hem bekend was en die niet bij machte was om in haar onderhoud te voorzien. Dit feit pleegde de verzoekende partij op 10 september 2017.

1.10. Op 13 februari 2019 wordt de verzoekende partij tijdens een persoonlijk gesprek met een migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen wordt om haar verblijfsrecht te beëindigen en wordt haar de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van de beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

1.11. Op 8 maart 2019 wordt de vragenlijst hoorrecht ingevuld.

1.12. Nadat een verlenging van de termijn werd toegestaan, stuurt de advocate van de verzoekende partij op 9 april 2019 een aantal documenten door.

1.13. Op 18 juli 2019 neemt de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.14. Bij arrest nr. 230 024 van 10 december 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.13.

1.15. Bij vonnis van 29 maart 2021 van de strafuitvoeringsrechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen wordt de verzoekende partij onder voorwaarden voorlopig in vrijheid gesteld met het oog op verwijdering van het grondgebied.

1.16. Op 30 maart 2021 wordt de vragenlijst hoorrecht ingevuld.

1.17. Op 8 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.18. Op 8 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer
(...)”*

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.04.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod. :

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 8 jaar, omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde:

Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met uw familiale situatie.

Op 12.04.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 3 jaar behalve de voorhechtenis daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was en die niet bij machte was om in haar onderhoud te voorzien en met de omstandigheid dat u het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie u samenleefde of samengeleefd heeft en met wie u een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad heeft. Dit feit pleegde u op 24.07.2015.

Op 20.04.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk, maar zonder het oogmerk om te doden, slagen of verwondingen te hebben toegebracht met de dood tot gevolg, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was en die niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien. Dit feit pleegde u op 10.09.2017.

U boet heden 2 veroordelingen uit wegens intrafamiliaal geweld en opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg.

De feiten waarvoor u op 20.04.2018 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar zijn bijzonder ernstig en gebeurden zonder enige aanwijsbare reden. U hield geen enkele rekening met de fysieke integriteit van uw slachtoffer die op een vreselijke wijze is overleden. Het leed voor de nabestaanden, waaronder een minderjarige zoon, moet aanzienlijk zijn.

Uit het gepleegde feit blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Uw gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking.'

U lijkt blijkaar al langer te kampen met agressie- en alcoholproblemen.

U werd namelijk op 12.04.2016 reeds veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel voor intrafamiliaal geweld op uw zwangere ex-partner (feit gepleegd op 24.07.2015). Uit het desbetreffend vonnis blijkt "Gelet op de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze zich hebben voorgedaan en de gegevens eigen aan de persoon van beklaagde en rekening houdend met zijn gunstig strafregister en met het feit dat beklaagde geconfronteerd wordt met diverse problemen, onder meer agressie- en alcoholproblemen, komt het gepast voor hem een bestraffing op te leggen zoals hierna bepaald en de gevangenisstraf met uitstel te verlenen, behoudens de voorhechtenis, onder strikte voorwaarden." Dit sterke signaal van de rechtbank dat het dringend tijd werd dat u (o.a.) zich zou laten behandelen voor uw alcoholproblematiek en dat u een cursus diende te volgen om uw agressie onder controle te krijgen, lijkt u gewoon naast u neergelegd te hebben., De voorwaardelijke straf die u boven het hoofd hing, leek onvoldoende om u aan te zetten uw problemen doeltreffend aan te pakken. Ruim 2 jaar na dit intrafamiliaal geweld, kampte u nog steeds met dezelfde problematiek zodat het op zijn minst lijkt alsof u niet veel inspanningen leverde om u te herpakken. De Correctionele Rechtbank van Turnhout diende de gunstmaatregel van het probatie-uitstel op 16.01.2018 dan ook te herroepen. U leefde de opgelegde voorwaarden, immers niet na.

Uit voorgaande blijkt dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal 'niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uw persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Op 18.07.2019 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 19.07.2019 in de gevangenis van Beveren betekend. Op 03.08.2019 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RW) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 18.07.2019 te vorderen. Op 10.12.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RW verworpen. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde inmiddels sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Uit niks blijkt dat u tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijke sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Er bestaat een risico op recidive.

U zit momenteel in de gevangenis van Beveren. Als gevolg van het vonnis d.d. 29.03.2021 werd er u door de Strafvuistvoeringsrechtbank (hierna: SURB) te Antwerpen op 06.04.2021 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering toegekend. U kan door de Dienst Vreemdelingenzaken opgesloten blijven tot 26.04.2021. Eén van de door de SURB aan u opgelegde voorwaarden is dat u het grondgebied effectief dient te verlaten.

Op 08.03.2019 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 18.07.2019 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 30.03.2021 werd u via de griffie van de gevangenis van Beveren een nieuwe vragenlijst hoorrecht betekend waarin u verklaarde dat uw taal Pools en Nederlands is; dat u sinds 2011 in België bent; dat u met een identiteitskaart via Duitsland en Nederland naar België kwam; dat uw identiteitskaart zich in de gevangenis bevindt; dat uw zoon T.N. (...) (...) 2440 Geel (...), uw broers R.P. (...) (...) 2440 Geel – (...) en R.L. (...) (...) 2440 Geel (...) in België verblijven; dat uw zoon T.N. (...) tegenwoordig verblijft bij T.V. (...) (...) 2440 Geel (...); dat u geen reden heeft om naar uw eigen land terug te keren; dat u wil terugkeren omdat u niet in België mag blijven; dat het moeilijk is omdat u 8 jaar niet in Polen bent geweest en nu moet terugkeren; dat u uw zoon in België moet achterlaten.

U had in het verleden een relatie met T.V. (...), geboren te Geel op (...) 1978, van Belgische nationaliteit. Uit deze relatie zou op (...) 2015 te Geel T.N. (...) (Belgische nationaliteit) geboren zijn. Bij uw hoorrecht d.d. 08.03.2019 voegde u een ongedateerde, met de hand geschreven brief toe van Mevrouw T.V. (...) waarin ze aangeeft dat u de vader van T.N. (...) bent, dat ze liever zou hebben dat u in België blijft omdat T.N. (...) echt gehecht is aan u en dat hij weent als ze het bezoek in de gevangenis moeten afronden. Vooreerst kan opgemerkt worden dat u T.N. (...) niet officieel als uw zoon erkend heeft. Uit uw rijksregister blijkt dat u nooit officieel op éénzelfde adres was ingeschreven als T.V. (...) en T.N. (...). Sinds u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde (met een korte onderbreking van 2 dagen ET), bezocht T.N. (...), begeleid door zijn moeder, u slechts 14 keer (gegevens tot 01.04.2021; bezoek op 17.03.2018, 07.04.2018, 28.04.2018, 10.05.2018, 19.05.2018, 14.07.2018, 01.09.2018, 20.10.2018, 29.12.2018, 16.02.2019, 23.03.2019, 01.06.2019, 02.02.2020 en op 11.10.2020). U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met T.N. (...). U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van T.N. (...), of u deelt in de beslissingen over de opvoeding, of u regelmatig telefonisch contact heeft in de perioden tussen twee bezoeken door en

dergelijke meer. Er is enkel de bewering van mevrouw en u dat het weldegelijk uw zoon is en dat hij aan u gehecht is. Er liggen echter geen objectieve stukken voor die op gedegen wijze onderbouwen dat T.N. (...) weldegelijk uw zoon is en dat u een sterke band had en nog steeds heeft met hem. Ervan uitgaande dat deugdelijk aangetoond zou zijn dat u zich weldegelijk kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM), quod non, kan opgemerkt worden dat mevrouw T.V. (...) zwanger was toen u haar op 24.07.2015 opzettelijk verwondingen of slagen toebracht. Vervolgens heeft het gegeven dat u inmiddels T.N. (...) had, u er niet van weerhouden nog strafbare feiten te plegen evenmin heeft het vaderschap u ertoe aangezet om uw drank- en agressieprobleem aan te pakken. T.N. (...) was nog geen 2 jaar oud toen u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde nadat -u iemand opzettelijke slagen en verwondingen die de dood tot gevolg hadden, had toegebracht. Vanaf 20.02.2018 kon u uw voorlopige hechtenis verder via elektronisch toezicht ondergaan, eventueel zou u uw (vermeende) zoon op die manier vaker kunnen zien hebben, u kon zich echter niet aan de voorwaarden houden waardoor u twee dagen later weer naar de gevangenis moest. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheidszin ten opzichte van T.N. (...).

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Zoals reeds vermeld, bezocht T.N. (...) u sinds u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde (met een korte onderbreking van 2 dagen ET), slechts 14 keer (gegevens tot 01.04.2021). De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van het kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en internet vanuit uw herkomstland of elders niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw zoon mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien hij Wat ouder is, u niet zou kunnen komen opzoeken in uw land van herkomst of elders, bijvoorbeeld om er de helft van zijn (toekomstige) schoolvakanties door te brengen.

Uw broers R.L. (...) (geboren te Janow Lubelski op (...)1989, van Poolse nationaliteit E-kaart geldig tot 20.06.2024) en R.P.S. (...) (geboren te Janow Lubelski op (...)1987, van Poolse nationaliteit, E+kaart geldig tot 05.11.2024) verblijven in België. Uw broer R.P.S. (...) komt regelmatig op bezoek in de gevangenis. Uw broer R.L. (...) zijn laatste bezoek in de gevangenis dateert van 05.01.2019 (zie bezoekerslijst tot 01.04.2021). Het staat niet vast dat er tussen u en voormelde familieleden andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, rechtvaardigen. Dat het onderhouden van contact met bovengenoemde familieleden moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag. De contacten met familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. U verklaarde in februari 2010, toen u bijna 18 jaar oud was, aangekomen te zijn op het grondgebied. Pas in het begin van 2011 regelde u uw verblijfssituatie. Thans bent u 29 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van +/-11 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het contact met eventuele vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders

kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Polen, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Er is echter niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Polen, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Polen niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U spreekt de taal en u hebt in Polen het grootste deel van uw leven verbleven. Uit het SU RB vonnis d.d. 29.03.2021 blijkt dat u er voor woonst terecht kan bij uw ouders en aldaar tewerkgesteld te kunnen worden als monteur. Het is ook niet onredelijk om aan te nemen dat uw privéleven weer makkelijk op te bouwen is met de eventuele ondersteuning van uw aldaar verblijvende ouders.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Uw administratief dossier bevat geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het gelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod op willekeur.

Zij licht haar middelen toe als volgt:

"1.

In de bestreden beslissing worden verschillende redenen opgegeven om het inreisverbod te verantwoorden.

- *Ten eerste zou verzoeker agressie-en alcoholproblemen hebben, aangezien de feiten zijn gepleegd onder invloed*
- *Verzoeker zou de ernst van zijn feiten niet inzien en geen schuldbesef hebben.*
- *Er is geen impact op het leven van het kind*
- *Verzoeker zou geen banden hebben met België.*

Deze motivering is volkomen incorrect en bovendien tegenstrijdig met de stukken welke in het bezit zijn van verweester.

2.

De verweerster verwijst namelijk naar de recente beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank (stuk 5), waarin duidelijk vermeld staat (p.2):

De rechtbank ziet geen tegen aanwijzingen die zich verzetten tegen de gevraagde voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied. Mits naleving van de opgelegde voorwaarden zijn er immers voldoende waarborgen om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastig vallen van de slachtoffers.

De verzoeker werd dus jarenlang opgevolgd door artsen, cipiers, directie, psychosociale dienst en de strafuitvoeringsrechtbank, welke uiteindelijk duidelijk heeft besloten dat er geen indicatie meer is dat verzoeker een gevaar zou zijn van de maatschappij.

Het is duidelijk dat verweerster hiervan op de hoogte is en dit ook heeft gelezen. Niettemin gaat verweerster in de motivering van haar bestreden beslissing lijnrecht in tegen de motivering van de strafuitvoeringsrechtbank door te stellen dat verzoeker wél een gevaar vormt voor de maatschappij. Hierbij wordt enkel verwezen naar feiten vóór de detentie en worden geen recente gebeurtenissen aangehaald.

Er kan moeilijk worden geoordeeld enerzijds dat verzoeker geen risico meer vormt om hem vrij te laten, maar dan te oordelen anderzijds dat verzoeker wel niet België mag betreden omdat er een te groot risico is voor de maatschappij.

Hoe dan ook is er overigens geen risico. Conform één van de voorwaarden dient verzoeker elke terugkomst naar België aan te vragen aan de strafuitvoeringsrechtbank.

Hoe dan ook zijn er bepaalde beweringen die geenszins kloppen, zoals:

- De stelling dat verzoeker geen band zou hebben met België, terwijl meerdere familieleden hier wonen, hij van 2011 tot 2019 legaal verbleef in België en hij een zoon heeft in België met de Belgische nationaliteit.*
- De stelling dat verzoeker geen lessen trekt uit het verleden en geen schuldbesef zou hebben, terwijl duidelijk is dat verzoeker aan deze voorwaarden voldeed, aangezien men anders geen kans maakt op reclassering*
- De stelling dat verzoeker een alcoholprobleem heeft. Sinds zijn detentie is hij niet meer in de mogelijkheid alcohol te nuttigen.*
- ...*

Krachtens het motiveringsbeginsel dienen er niet enkel motieven worden gegeven voor de beslissing, maar dienen deze motieven ook te kloppen met de werkelijkheid.

De overheid is er conform het zorgvuldigheidsbeginsel ook toe gehouden een zorgvuldig onderzoek te doen naar de feiten en een deugdelijk besluit te vormen. In casu worden bepaalde feiten in het voordeel van verzoeker verzwegen of krijgen deze minder gewicht dan de feiten in het nadeel van verzoeker.

Er is in die zin sprake van een inbreuk op het motiverings-en zorgvuldigheidsbeginsel.

3.

Er is eveneens sprake van een inbreuk op het evenredigheidsbeginsel. Immers heeft het inreisverbod zeer zware gevolgen voor verzoeker (hij kan zijn zoon in werkelijkheid niet meer zien), terwijl dit achterhaalde voordelen heeft voor de maatschappij/verweerster (dit is zogezegd ter bescherming van de Belgische maatschappij, maar verzoeker wordt al strikt opgevolgd door de strafuitvoeringsrechtbank en is in vrijheid gesteld)."

en

"1.

In de bestreden beslissing wordt gemeld dat er geen inbreuk zou zijn op het EVRM, ook niet door het feit dat de zoon van verzoeker verblijft in België en een fysiek contact niet meer mogelijk zal zijn.

Dit is echter incorrect.

Verzoeker had steeds bezit van staat over het kind.

Hij zorgde ook steeds voor het kind tot hij werd opgepakt. Het kind is meermaals op bezoek gegaan bij verzoeker. Inderdaad niet enorm veel, maar dit om meerdere redenen.

Vooreerst is het uiteraard moeilijk voor een kind om een ouder te bezoeken in de gevangenis. Verzoeker was beschaamd over de feiten en het feit dat hij gedetineerd was en wou het kind daar niet enorm mee confronteren.

Vervolgens dient te worden benadrukt dat sinds maart 2020 (coronacrisis) een fysiek bezoek niet mogelijk was.

2.

Het is conform art. 8 EVRM één van de meest fundamentele rechten dat men in contact mag blijven met het kind.

De voornaamste reden voor verzoeker om betwisting te voeren tegen het inreisverbod is dan ook het feit dat dit een bezoek aan de zoon onmogelijk maakt.

De stelling van verweerster dat zoon N. (...) wel op bezoek kan komen eens hij groter is, is uiteraard verzoeker met een kluitje het riet in sturen. N. (...) is nog maar 6 jaar...

In casu zit men met een vader die steeds de zorg voor het kind op zich heeft genomen en contact wil behouden met het kind. Verweerster behandelt verzoeker anders, omdat er (door overmacht) niet enorm veel fysieke bezoeken plaatsvonden in de gevangenis door de zoon.

Er is in die zin sprake van een inbreuk op art. 8 EVRM en het gelijkheidsbeginsel."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt verder onderzocht in het licht van artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.4. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van acht jaar oplegt omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.5. Vermits de verzoekende partij een Unieburger is, wiens inreis- en verblijfsrecht wordt beperkt om redenen van openbare orde, past het om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.6. *In casu* heeft de verwerende partij op grond van volgende overwegingen geoordeeld dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen:

“Op 12.04.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 3 jaar behalve de voorhechtenis daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, met de omstandigheid dat het misdrijf werd

gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was en die niet bij machte was om in haar onderhoud te voorzien en met de omstandigheid dat u het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie u samenleefde of samengeleefd heeft en met wie u een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad heeft. Dit feit pleegde u op 24.07.2015.

Op 20.04.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk, maar zonder het oogmerk om te doden, slagen of verwondingen te hebben toegebracht met de dood tot gevolg, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was en die niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien. Dit feit pleegde u op 10.09.2017.

U boet heden 2 veroordelingen uit wegens intrafamiliaal geweld en opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg.

De feiten waarvoor u op 20.04.2018 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar zijn bijzonder ernstig en gebeurden zonder enige aanwijsbare reden. U hield geen enkele rekening met de fysieke integriteit van uw slachtoffer die op een vreselijke wijze is overleden. Het leed voor de nabestaanden, waaronder een minderjarige zoon, moet aanzienlijk zijn.

Uit het gepleegde feit blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Uw gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking.'

U lijkt blijkbaar al langer te kampen met agressie- en alcoholproblemen.

U werd namelijk op 12.04.2016 reeds veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel voor intrafamiliaal geweld op uw zwangere ex-partner (feit gepleegd op 24.07.2015). Uit het desbetreffend vonnis blijkt "Gelet op de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze zich hebben voorgedaan en de gegevens eigen aan de persoon van beklaagde en rekening houdend met zijn gunstig strafregister en met het feit dat beklaagde geconfronteerd wordt met diverse problemen, onder meer agressie- en alcoholproblemen, komt het gepast voor hem een bestraffing op te leggen zoals hierna bepaald en de gevangenisstraf met uitstel te verlenen, behoudens de voorhechtenis, onder strikte voorwaarden." Dit sterke signaal van de rechtbank dat het dringend tijd werd dat u (o.a.) zich zou laten behandelen voor uw alcoholproblematiek en dat u een cursus diende te volgen om uw agressie onder controle te krijgen, lijkt u gewoon naast u neergelegd te hebben. De voorwaardelijke straf die u boven het hoofd hing, leek onvoldoende om u aan te zetten uw problemen doeltreffend aan te pakken. Ruim 2 jaar na dit intrafamiliaal geweld, kampte u nog steeds met dezelfde problematiek zodat het op zijn minst lijkt alsof u niet veel inspanningen leverde om u te herpakken. De Correctionele Rechtbank van Turnhout diende de gunstmaatregel van het probatie-uitstel op 16.01.2018 dan ook te herroepen. U leefde de opgelegde voorwaarden, immers niet na.

Uit voorgaande blijkt dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal 'niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uw persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Op 18.07.2019 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 19.07.2019 in de gevangenis van Beveren betekend. Op 03.08.2019 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RW) een verzoekschrift in

om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 18.07.2019 te vorderen. Op 10.12.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RW verworpen. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde inmiddels sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Uit niks blijkt dat u tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijke sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Er bestaat een risico op recidive.

U zit momenteel in de gevangenis van Beveren. Als gevolg van het vonnis d.d. 29.03.2021 werd er u door de Strafvueroeringsrechtbank (hierna: SURB) te Antwerpen op 06.04.2021 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering toegekend. U kan door de Dienst Vreemdelingenzaken opgesloten blijven tot 26.04.2021. Eén van de door de SURB aan u opgelegde voorwaarden is dat u het grondgebied effectief dient te verlaten. (...)

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde."

3.7. De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing volkomen incorrect is en bovendien tegenstrijdig met de stukken welke in het bezit zijn van de verwerende partij, dat de verwerende partij namelijk verwijst naar de recente beslissing van de strafvuitvoeringsrechtbank waarin duidelijk vermeld staat dat de rechtbank geen tegenaanwijzingen ziet die zich verzetten tegen de gevraagde voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied en dat er mits naleving van de opgelegde voorwaarden immers voldoende waarborgen zijn om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastig vallen van de slachtoffers, dat zij jarenlang opgevolgd werd door artsen, cipiers, directie, psychosociale dienst en de strafvuitvoeringsrechtbank, welke uiteindelijk duidelijk heeft besloten dat er geen indicatie meer is dat zij een gevaar zou zijn voor de maatschappij, dat het duidelijk is dat de verwerende partij hiervan op de hoogte is en dit ook heeft gelezen, dat de verwerende partij niettemin in de motivering van haar bestreden beslissing lijnrecht ingaat tegen de motivering van de strafvuitvoeringsrechtbank door te stellen dat zij wél een gevaar vormt voor de maatschappij.

Uit het "vonnis tot toekenning van een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied en tot afwijzing van een verzoek tot voorwaardelijke invrijheidstelling" van 29 maart 2021, waarnaar de verzoekende partij verwijst en dat zich tevens in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de strafvuitvoeringsrechtbank inderdaad geen tegenaanwijzingen ziet die zich verzetten tegen de gevraagde voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied, dat er mits naleving van de opgelegde voorwaarden – onder meer geen strafbare feiten plegen en het grondgebied van België effectief verlaten en tijdens de proeftijd niet naar België terugkeren behoudens voorafgaande toelating - immers voldoende waarborgen zijn om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastig vallen van de slachtoffers. Uit voormeld vonnis blijkt eveneens dat de strafvuitvoeringsrechtbank meent dat het erg onzeker is of de verzoekende partij in België een legale en voldoende veilige reclassering kan uitbouwen.

Dat de strafvuitvoeringsrechtbank meent dat er voldoende waarborgen zijn om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastig vallen van de slachtoffers impliceert geenszins dat uit voornoemd vonnis blijkt dat er geen indicatie meer is dat zij een gevaar zou zijn voor de (Belgische) maatschappij, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Immers heeft de strafvuitvoeringsrechtbank, zo blijkt tevens uit de motieven van de bestreden beslissing, de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied gekoppeld aan de voorwaarde dat de verzoekende partij het grondgebied van België effectief verlaat. De verzoekende partij werd dus enkel in vrijheid gesteld teneinde verwijderd te kunnen worden van het grondgebied en niet zozeer omdat ze geen ernstige bedreiging meer vormt voor de openbare orde. De verzoekende

partij kan dan ook geenszins voorhouden dat de verwerende partij in de motivering van haar bestreden beslissing lijnrecht ingaat tegen de motivering van de strafuitvoeringsrechtbank door te stellen dat zij wel een gevaar vormt voor de maatschappij, nu, het weze herhaald, de strafuitvoeringsrechtbank geenszins voorhoudt dat zij niet langer een gevaar vormt voor de (Belgische) maatschappij. Bovendien merkt de Raad nog op dat het de verwerende partij voorts vrijstaat om op onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze een ander standpunt in te nemen dan de strafuitvoeringsrechtbank wanneer zij in het kader van het verblijfsrechtelijk contentieux dient te beoordelen of de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen. De verzoekende partij laat na concreet aannemelijk te maken dat de concrete motieven die de verwerende partij omtrent de ernstige bedreiging voor de openbare orde in de thans bestreden beslissing heeft ontwikkeld *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin toont zij aan op welke wijze het loutere feit dat zij jarenlang werd opgevolgd door artsen, cipiers, directie, psychosociale dienst en de strafuitvoeringsrechtbank, de uitgebreide motieven waaruit blijkt waarom geoordeeld wordt dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, zou weerleggen of ontkrachten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er moeilijk kan geoordeeld worden dat zij geen risico meer vormt om haar vrij te laten maar dan te oordelen dat zij wel België niet mag betreden omdat er een te groot risico is voor de maatschappij, wijst de Raad erop dat het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank oordeelt dat er geen tegenaanwijzingen zijn die zich tegen de gevraagde voorlopige invrijheidsstelling verzetten, dat er immers voldoende waarborgen zijn om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastig vallen van de slachtoffers geenszins impliceert dat de strafuitvoeringsrechtbank heeft geoordeeld dat zij geen risico meer vormt. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat er geen tegenaanwijzingen zijn die zich tegen de gevraagde voorlopige invrijheidsstelling "met het oog op verwijdering van het grondgebied" en dat er voldoende waarborgen zijn om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastig vallen van de slachtoffers "mits naleving van de oplegde voorwaarden", waarbij uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat het gaat om onder meer het grondgebied van België effectief verlaten en tijdens de proeftijd niet naar België terugkeren behoudens voorafgaande toelating. Door louter voor te houden dat er moeilijk kan worden geoordeeld dat zij enerzijds geen risico meer vormt om haar vrij te laten, maar dan anderzijds te oordelen dat zij wel België niet mag betreden omdat er een te groot risico is voor de maatschappij, gaat de verzoekende partij er aldus opnieuw aan voorbij dat zij enkel in vrijheid werd gesteld teneinde verwijderd te kunnen worden van het Belgisch grondgebied en niet zozeer omdat ze geen ernstige bedreiging meer vormt voor de openbare orde, zodat haar betoog in die zin niet dienstig is.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar feiten vóór de detentie en geen recente gebeurtenissen worden aangehaald, laat zij na concreet toe te lichten met welke feiten die plaatsvonden tijdens haar detentie de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De Raad merkt verder op dat uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk heeft onderzocht of er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing elementen waren die haar besluit konden beïnvloeden. Zij motiveert in dit verband dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij inmiddels sprake zou zijn van schuldbesef of –inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging, dat uit niets blijkt dat zij tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, dat ingevolgde de ernst van de door haar gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat zij een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, dat er een risico op recidive bestaat. In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat er hoe dan ook overigens geen risico is, dat zij conform één van de voorwaarden elke terugkomst naar België dient aan te vragen aan de strafuitvoeringsrechtbank, blijkt dat zij het oneens is met voornoemde motieven dat zij een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde doch slaagt zij er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij maakt evenmin aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij toont niet aan dat zij omwille van het feit dat zij elke terugkomst naar België dient aan te vragen aan de strafuitvoeringsrechtbank, niet langer kan beschouwd worden als een ernstig bedreiging voor de openbare orde of dat omwille van voormeld gegeven haar geen inreisverbod kan worden opgelegd.

3.8. De verzoekende partij stelt dat het niet klopt dat zij geen band zou hebben met België, terwijl meerdere familieleden hier wonen, zij van 2011 tot 2019 legaal verbleef in België en zij een zoon heeft

in België met de Belgische nationaliteit. De Raad merkt op dat geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij geen band zou hebben met België. Uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de (vermeende) zoon van de verzoekende partij die de Belgische nationaliteit heeft, met haar familieleden die in België wonen en met het langdurig verblijf in België, doch dat zij oordeelde dat er geen objectieve stukken voorliggen die op gedegen wijze onderbouwden dat T.N. wel degelijk de zoon van de verzoekende partij is en dat zij een sterke band had en heeft met hem. Eveneens blijkt dat in de hypothese de verzoekende partij zich kon beroepen op een gezinsleven met haar minderjarige zoon, de verwerende partij overgegaan is tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM waarbij zij uitdrukkelijk ook het hoger belang van het kind heeft betrokken. De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet welke familieleden in België wonen zodat zij niet aantoonde dat met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening is gehouden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter ook dat de verwerende partij eveneens rekening heeft gehouden met het feit dat in België meerdere familieleden wonen en gemotiveerd dat het niet vaststaat dat er tussen de verzoekende partij en haar broers andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normale affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het EVRM rechtvaardigen. Eveneens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met haar legaal verblijf in België en wordt gemotiveerd dat het niet betwist wordt dat een verwijdering een inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij, dat ondanks haar verblijf van plusminus 11 jaar in België niet is gebleken dat zij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt, dat zij immers geen enkel document voorlegt dat het tegendeel bewijst, dat zij het contact met eventuele vrienden en kennissen in België kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zij haar in haar thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken, dat zij haar daarnaast ook vanuit België kunnen ondersteunen bij de herintegratie in haar thuisland dan wel in een derde land, dat hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van haar privéleven rechtvaardigen, dat de bescherming van de openbare orde zwaarder weegt dan de privébelangen die zij kan doen gelden. Met haar betoog slaagt de verzoekende partij er niet in voornoemde motieven te weerleggen of te ontcrachten noch toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij meent verder dat de stelling dat zij geen lessen trekt uit het verleden en geen schuldbesef zou hebben niet klopt, daar het duidelijk is dat zij aan deze voorwaarden voldeed, aangezien men anders geen kans maakt op reclassering, maar laat na concreet aannemelijk te maken dat een voorwaardelijke invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied slechts wordt toegekend indien de veroordeelde lessen trekt uit het verleden en/of schuldbesef heeft. Dit blijkt evenmin uit het *“vonnis tot toekenning van een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied en tot afwijzing van een verzoek tot voorwaardelijke invrijheidstelling”* van 29 maart 2021 noch uit andere stukken van het administratief dossier. Uit voormeld vonnis blijkt dat de strafuitvoeringsrechtbank meent dat het erg onzeker is of de verzoekende partij in België een legale en voldoende veilige reclassering kan uitbouwen. De verzoekende partij lijkt het verder louter oneens te zijn met de motieven dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat er in haar hoofde inmiddels sprake zou zijn van schuldbesef of –inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging maar slaagt er, mede gelet op het voorgaande, niet in om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Evenmin maakt zij aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij betoogt tevens dat de stelling dat zij een alcoholprobleem heeft niet klopt. In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt: *“U lijkt blijkbaar al langer te kampen met agressie- en alcoholproblemen.”* waarbij de verwerende partij toelicht dat de verzoekende partij op 12 april 2016 reeds werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van acht maanden met probatie-uitstel voor intrafamiliaal geweld op haar zwangere ex-partner, dat uit het desbetreffende vonnis blijkt dat de verzoekende partij geconfronteerd wordt met diverse problemen, onder meer agressie- en alcoholproblemen, dat zij het sterke signaal van de rechtbank dat het dringend tijd werd dat zij zich zou laten behandelen voor haar alcoholproblematiek en dat zij een cursus diende te volgen om haar agressie onder controle te krijgen gewoon naast zich neergelegd lijkt te hebben, dat de voorwaardelijke straf die haar boven het hoofd hing onvoldoende leek om haar aan te zetten haar problemen doeltreffend aan te pakken, dat zij ruim twee jaar na dit intrafamiliaal geweld nog steeds kampte met dezelfde problematiek zodat het op zijn minst lijkt alsof zij niet veel inspanningen leverde om zich te herpakken. Door louter voor te houden dat zij sinds haar detentie niet meer in de mogelijkheid is alcohol te nuttigen, toont zij niet aan dat zij op heden niet langer te kampen heeft met een alcoholprobleem. Bovendien blijkt uit het *“vonnis tot toekenning van een voorlopige invrijheidstelling”*

met het oog op verwijdering van het grondgebied en tot afwijzing van een verzoek tot voorwaardelijke invrijheidstelling” van 29 maart 2021, dat zich in het administratief dossier bevindt, wel degelijk dat er sprake is van “*problematisch alcoholgebruik*”. Zij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk en toont aldus niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de thans bestreden beslissing te stellen dat zij blijkbaar al langer lijkt te kampen met alcoholproblemen.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat er in de bestreden beslissing bepaalde beweringen zijn die geenszins kloppen met de werkelijkheid.

3.9. Door louter voor te houden dat bepaalde feiten in haar voordeel worden verzwegen of minder gewicht krijgen dan de feiten in haar nadeel, maakt de verzoekende partij dit geenszins concreet aannemelijk. Zij maakt met dit betoog evenmin aannemelijk dat de motieven van de thans bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.10. In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat er eveneens sprake is van een inbreuk op het evenredigheidsbeginsel, dat het inreisverbod immers zeer zware gevolgen voor haar heeft, dat zij haar zoon in werkelijkheid niet meer kan zien, terwijl dit achterhaalde voordelen heeft voor de maatschappij en de verwerende partij, dat dit zagezegd ter bescherming van de Belgische maatschappij is maar zij al strikt wordt opgevolgd door de strafuitvoeringsrechtbank en in vrijheid is gesteld, maakt zij vooreerst niet aannemelijk dat zij haar zoon in werkelijkheid niet meer kan zien. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat uit niets blijkt dat contact via telefoon en internet vanuit het herkomstland of elders niet meer mogelijk zou zijn, dat er evenmin blijkt dat haar zoon mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien hij wat ouder is haar niet zou kunnen komen opzoeken in haar land van herkomst of elders, bijvoorbeeld om er de helft van zijn (toekomstige) schoolvakanties door te brengen. Mede gelet op wat volgt, toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij laat overigens na verder toe te lichten welke zware gevolgen het inreisverbod voor haar heeft.

Waar zij stelt dat het inreisverbod achterhaalde voordelen heeft voor de maatschappij en de verwerende partij, dat dit zagezegd ter bescherming van de Belgische maatschappij is maar zij al strikt wordt opgevolgd door de strafuitvoeringsrechtbank en in vrijheid is gesteld, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat uit het persoonlijk handelen van de verzoekende partij een volghouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst nog zal herhalen, dat enige verbetering in haar persoonlijk gedrag die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde niet kan worden vastgesteld, dat er immers geen enkel document wordt voorgelegd waaruit blijkt dat zij niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen, dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is daar zij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in slaagt om voornoemde motieven te weerleggen of te ontcrachten. Aldus maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat het inreisverbod “*achterhaalde voordelen*” heeft of “*zagezegd*” wordt opgelegd ter bescherming van de Belgische maatschappij. De loutere stelling dat zij al strikt wordt opgevolgd door de strafuitvoeringsrechtbank en in vrijheid is gesteld doet geen afbreuk aan voornoemde motieven. De verzoekende partij toont geenszins aan dat een strikte opvolging door de strafuitvoeringsrechtbank impliceert dat de verzoekende partij niet langer kan beschouwd worden als een ernstig bedreiging voor de openbare orde of dat omwille van voormeld gegeven haar geen inreisverbod kan worden opgelegd. Bovendien, het weze herhaald, werd de verzoekende partij enkel door de strafuitvoeringsrechtbank onder voorwaarden in vrijheid gesteld teneinde verwijderd te kunnen worden van het grondgebied en niet zozeer omdat ze geen ernstige bedreiging meer vormt voor de openbare orde.

In het licht van het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

3.11. De verzoekende partij stelt in het licht van artikel 8 van het EVRM dat in de bestreden beslissing wordt gemeld dat er geen inbreuk zou zijn op het EVRM, ook niet door het feit dat haar zoon in België verblijft en een fysiek contact niet meer mogelijk zal zijn, dat dit echter incorrect is, dat zij steeds bezit van staat had over het kind, dat zij ook steeds zorgde voor het kind tot zij werd opgepakt, dat het kind meermaals bij haar op bezoek is gegaan, dat dit inderdaad niet enorm veel was, maar dit om meerdere redenen, dat het vooreerst uiteraard moeilijk is voor een kind om een ouder te bezoeken in de

gevangenis, dat zij beschaamd was over de feiten en het feit dat zij gedetineerd was en het kind daar niet enorm mee wou confronteren, dat sinds maart 2020 (coronacrisis) een fysiek bezoek niet mogelijk was, dat het conform artikel 8 van het EVRM één van de meest fundamentele rechten is dat zij in contact mag blijven met het kind, dat de voornaamste reden voor haar om betwisting te voeren tegen het inreisverbod dan ook het feit is dat dit een bezoek aan de zoon onmogelijk maakt, dat de stelling van de verwerende partij dat zoon N. wel op bezoek kan komen eens hij groter is haar uiteraard met een kluitje het riet in sturen is, dat N. nog maar zes jaar is, dat men *in casu* zit met een vader die steeds de zorg voor het kind op zich heeft genomen en contact wil behouden met het kind, dat de verwerende partij haar anders behandelt omdat er door overmacht niet enorm veel fysieke bezoeken door de zoon plaatsvonden in de gevangenis.

3.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.13. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de thans bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het recht op verblijf van de verzoekende partij op 18 juli 2019 werd beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet om ernstige redenen van openbare orde. Bij een weigering van een voortgezet verblijf aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

3.14. Betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij met haar vermeende zoon T.N. wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Op 08.03.2019 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 18.07.2019 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 30.03.2021 werd u via de griffie van de gevangenis van Beveren een nieuwe vragenlijst hoorrecht betekend waarin u verklaarde (...) dat uw zoon T.N. (...) ((...) 2440 Geel (...) in België [verblijft] (...); dat uw zoon T.N. (...) tegenwoordig verblijft bij T.V. (...) ((...) 2440 Geel (...)); dat u geen reden heeft om naar uw eigen land terug te keren; dat u wil terugkeren omdat u niet in België mag blijven; dat het moeilijk is omdat u 8 jaar niet in Polen bent geweest en nu moet terugkeren; dat u uw zoon in België moet achterlaten.

U had in het verleden een relatie met T.V. (...), geboren te Geel op (...) 1978, van Belgische nationaliteit. Uit deze relatie zou op (...) 2015 te Geel T.N. (...) (Belgische nationaliteit) geboren zijn. Bij uw hoorrecht d.d. 08.03.2019 voegde u een ongedateerde, met de hand geschreven brief toe van Mevrouw T.V. (...) waarin ze aangeeft dat u de vader van T.N. (...) bent, dat ze liever zou hebben dat u in België blijft omdat T.N. (...) echt gehecht is aan u en dat hij weent als ze het bezoek in de gevangenis moeten afronden. Vooreerst kan opgemerkt worden dat u T.N. (...) niet officieel als uw zoon erkend heeft. Uit uw rijksregister blijkt dat u nooit officieel op éénzelfde adres was ingeschreven als T.V. (...) en T.N. (...). Sinds u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde (met een korte onderbreking van 2 dagen ET), bezocht T.N. (...), begeleid door zijn moeder, u slechts 14 keer (gegevens tot 01.04.2021; bezoek

op 17.03.2018, 07.04.2018, 28.04.2018, 10.05.2018, 19.05.2018, 14.07.2018, 01.09.2018, 20.10.2018, 29.12.2018, 16.02.2019, 23.03.2019, 01.06.2019, 02.02.2020 en op 11.10.2020). U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoon hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met T.N. (...). U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van T.N. (...), of u deelt in de beslissingen over de opvoeding, of u regelmatig telefonisch contact heeft in de perioden tussen twee bezoeken door en dergelijke meer. Er is enkel de bewering van mevrouw en u dat het weldegelijk uw zoon is en dat hij aan u gehecht is. Er liggen echter geen objectieve stukken voor die op gedegen wijze onderbouwen dat T.N. (...) weldegelijk uw zoon is en dat u een sterke band had en nog steeds heeft met hem."

De verzoekende partij beweert dat zij steeds bezit van staat had over het kind, dat zij ook steeds zorgde voor het kind tot zij werd opgepakt, dat zij een vader is die steeds de zorg voor het kind op zich heeft genomen, maar maakt dit geenszins aannemelijk. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Zij toont met haar betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de thans bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij T.N. niet officieel als haar zoon erkend heeft, dat uit het rijksregister blijkt dat zij nooit officieel op eenzelfde adres was ingeschreven als T.N., dat T.N. haar, begeleid door zijn moeder, slechts veertien keer bezocht sinds zij op 27 september 2017 in de gevangenis belandde, dat zij geen enkel bewijsstuk voorlegt dat aantoon hoe zij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met T.N., dat zij niet aantoon of zij bijdraagt aan het onderhoud van T.N., of zij deelt in de beslissingen over de opvoeding, of zij regelmatig telefonisch contact heeft in de perioden tussen twee bezoeken door en dergelijke meer, dat er enkel de bewering is van mevrouw T.V. en de verzoekende partij dat het weldegelijk haar zoon is en dat hij aan haar gehecht is, dat er geen objectieve stukken voorliggen die op gedegen wijze onderbouwen dat T.N. wel degelijk haar zoon is en dat zij een sterke band had en nog steeds met hem heeft.

Het betoog dat het kind meermaals bij haar op bezoek is gegaan, dat dit inderdaad niet enorm veel was, maar dit om meerdere redenen, dat het vooreerst uiteraard moeilijk is voor een kind om een ouder te bezoeken in de gevangenis, dat zij beschaamd was over de feiten en het feit dat zij gedetineerd was en het kind daar niet enorm mee wou confronteren, dat sinds maart 2020 (coronacrisis) een fysiek bezoek niet mogelijk was, doet geen afbreuk aan voornoemde motieven en weerlegt noch ontkracht het motief in de bestreden beslissing dat T.N. de verzoekende partij – sinds zijn op 27 september 2017 in de gevangenis belandde – slechts veertien keer bezocht. Waar zij niet ontkent dat er geen veelvuldige bezoeken waren maar zou menen dat dit te wijten was aan omstandigheden waardoor uit het gebrek aan bezoeken op zich geen gebrek aan banden kan afgeleid worden, stelt de Raad vast dat het betoog betreffende het feit dat het moeilijk is voor een kind om een ouder te bezoeken in de gevangenis, dat zij beschaamd was over de feiten en het feit dat zij gedetineerd was en het kind daar niet enorm mee wou confronteren, niet te rijmen valt met de enkele bezoeken die wel hebben plaatsgevonden door het kind sinds 17 maart 2018. Door het voorts enkel wijzen op de onmogelijkheid tot fysiek bezoek omwille van de coronacrisis sinds maart 2020, wat overigens een loutere bewering betreft die zij geenszins staft, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij niet dienstig kon stellen dat het slechts om 14 bezoeken gaat, nu zij niet aantoon waarom niet meer bezoeken mogelijk waren voor maart 2020 en ook niet aantoon dat recent nog steeds geen bezoeken mogelijk zijn, te meer gelet op het feit dat een bezoek gebeurde op 11 oktober 2020.

De verzoekende partij maakt verder met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij haar anders behandelt omdat er door overmacht niet enorm veel fysieke bezoeken door de zoon plaatsvonden in de gevangenis, zodat een schending van het gelijkheidsbeginsel in dit verband niet blijkt. Hierbij merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij tegenwerpt dat er na maart 2020 niet veel bezoeken plaatsvonden, doch wel dat er sinds zij op 27 september 2017 in de gevangenis belandde slechts 14 bezoeken plaatsvonden.

Bovendien, zoals blijkt uit wat volgt, is de verwerende partij alsnog overgegaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM, zodat zij geen belang heeft bij een betoog gericht tegen de motieven waaruit blijkt dat er geen objectieve stukken voorliggen die op gedegen wijze onderbouwen dat N. weldegelijk haar zoon is en dat zij een sterke band had en nog steeds heeft met hem.

3.15. De Raad stelt vast dat de verwerende partij – hoewel zij wijst op haar twijfels betreffende het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar niet-erkende zoon – alsnog is overgegaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM en dit als volgt:

“Ervan uitgaande dat deugdelijk aangetoond zou zijn dat u zich weldegelijk kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM), quod non, kan opgemerkt worden dat mevrouw T.V. (...) zwanger was toen u haar op 24.07.2015 opzettelijk verwondingen of slagen toebracht. Vervolgens heeft het gegeven dat u inmiddels T.N. (...) had, u er niet van weerhouden nog strafbare feiten te plegen evenmin heeft het vaderschap u ertoe aangezet om uw drank- en agressieprobleem aan te pakken. T.N. (...) was nog geen 2 jaar oud toen u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde nadat -u iemand opzettelijke slagen en verwondingen die de dood tot gevolg hadden, had toegebracht. Vanaf 20.02.2018 kon u uw voorlopige hechtenis verder via elektronisch toezicht ondergaan, eventueel zou u uw (vermeende) zoon op die manier vaker kunnen zien hebben, u kon zich echter niet aan de voorwaarden houden waardoor u twee dagen later weer naar de gevangenis moest. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheidszin ten opzichte van T.N. (...).

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen’(EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Zoals reeds vermeld, bezocht T.N. (...) u sinds u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde (met een korte onderbreking van 2 dagen ET), slechts 14 keer (gegevens tot 01.04.2021). De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van het kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en internet vanuit uw herkomstland of elders niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw zoon mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien hij Wat ouder is, u niet zou kunnen komen opzoeken in uw land van herkomst of elders, bijvoorbeeld om er de helft van zijn (toekomstige) schoolvakanties door te brengen.”

De verzoekende partij voert aan dat de stelling van de verwerende partij dat zoon N. wel op bezoek kan komen eens hij groter is haar uiteraard met een kluitje het riet in sturen is, dat N. nog maar zes jaar is en dat zij contact wil behouden met het kind, maar gaat met haar betoog voorbij aan de motieven van de thans bestreden beslissing waarin niet alleen wordt gesteld dat niet blijkt dat haar zoon indien hij wat ouder is haar niet zou kunnen komen opzoeken in haar land van herkomst of elders, doch ook dat uit niets blijkt dat contact via telefoon en internet vanuit haar herkomstland of elders niet mogelijk zou zijn, dat er evenmin blijkt dat haar zoon mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid haar niet zou kunnen komen opzoeken in haar land van herkomst of elders, bijvoorbeeld om er de helft van haar (toekomstige) schoolvakanties door te brengen. De verzoekende partij slaagt er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in voornoemde motieven te weerleggen of te ontcrachten noch toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, dat met bepaalde relevante gegevens geen rekening werd gehouden of dat deze motieven niet conform de rechtspraak van het EHRM zijn. De verzoekende partij stelt dat fysiek contact met haar zoon niet meer mogelijk zal zijn en dat het conform artikel 8 van het EVRM één van de meest fundamentele rechten is dat zij in contact mag blijven met het kind, maar toont mede gelet op het voorgaande niet aan dat de bestreden beslissing haar dit (fysiek) contact ontzegt.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het inreisverbod een bezoek aan de zoon onmogelijk maakt, voor zover zij daarbij doelt op een bezoek aan haar zoon in België gedurende de periode dat het inreisverbod geldt. Echter houdt noch artikel 8 van het EVRM noch enige andere bepaling de verplichting in voor de verwerende partij om aan de verzoekende partij bezoeken aan haar zoon in België te garanderen, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk.

Bovendien wordt betreffende deze inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij met haar zoon gemotiveerd dat *“kan opgemerkt worden dat mevrouw T.V. (...) zwanger was toen u haar op 24.07.2015 opzettelijk verwondingen of slagen toebracht. Vervolgens heeft het gegeven dat u inmiddels T.N. (...) had, u er niet van weerhouden nog strafbare feiten te plegen evenmin heeft het vaderschap u ertoe aangezet om uw drank- en agressieprobleem aan te pakken. T.N. (...) was nog geen 2 jaar oud toen u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde nadat -u iemand opzettelijke slagen en verwondingen die de dood tot gevolg hadden, had toegebracht. Vanaf 20.02.2018 kon u uw voorlopige hechtenis verder via elektronisch toezicht ondergaan, eventueel zou u uw (vermeende) zoon op die manier vaker kunnen zien hebben, u kon zich echter niet aan de voorwaarden houden waardoor u twee dagen later weer naar de gevangenis moest. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheidszin ten opzichte van T.N. (...). Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen”(EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Zoals reeds vermeld, bezocht T.N. (...) u sinds u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde (met een korte onderbreking van 2 dagen ET), slechts 14 keer (gegevens tot 01.04.2021). De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van het kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en internet vanuit uw herkomstland of elders niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw zoon mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien hij Wat ouder is, u niet zou kunnen komen opzoeken in uw land van herkomst of elders, bijvoorbeeld om er de helft van zijn (toekomstige) schoolvakanties door te brengen.”*

De verwerende partij heeft aldus bij het treffen van de bestreden beslissing onderzocht of de bestreden beslissing een risico vormt op een schending van artikel 8 van het EVRM, waarbij zij is overgegaan tot de vereiste belangenafweging. De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat deze belangenafweging foutief, onzorgvuldig, onevenredig of kennelijk onredelijk is, zodat zij ook niet aantoonbaar dat de inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij met haar zoon strijdig is met artikel 8 van het EVRM of enig andere bepaling.

3.16. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel aangetoond.

3.17. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing volkomen incorrect is en bovendien tegenstrijdig met de stukken welke in het bezit zijn van de verwerende partij. Zij toont met haar uiteenzetting evenmin aan dat de verwerende partij zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens of onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk handelde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.18. De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen. De aangevoerde schending van het verbod op willekeur wordt voorts niet toegelicht.

3.19. De aangevoerde middelen zijn, in de mate onvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER